

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2010 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. akt I Ns 1063/09 z wniosku Gminy A. z udziałem S. D. P. i Skarbu Państwa reprezentowanego przez Starostę (...) Wschodniego o zasiedzenie stwierdził, że z dniem 3 sierpnia 1983 roku Skarb Państwa nabył poprzez zasiedzenie własność nieruchomości położonej w W. przy ulicy (...) oznaczonej jako działka ewidencyjna o numerze (...) o powierzchni 0,7047 ha na mapie geodety uprawnionego Z. W. zarejestrowanej w dniu 6 maja 2009 roku w (...) Ośrodku (...) w Ł., ul. (...) za numerem 507-902/09, dla której w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych urządzona jest księga wieczysta Rep. hip 190¹ F., w miejsce dotychczasowego właściciela S. D. P..

W dniu 2 sierpnia 2011 roku A. R. złożyła w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 2 lipca 2010 roku w sprawie sygn. akt I Ns 1063/09. Swoją skargę A. R. oparła na twierdzeniu, iż we wskazanej sprawie zostało wydane postanowienie z pominięciem udziału skarżącej w tymże postępowaniu, co naruszyło prawa A. R. wynikające z normy art. 172 k.c., albowiem zgodnie z powołanym przepisem na skutek samoistnego posiadania nieruchomości ona wraz z pozostałymi osobami wymienionymi w skardze nabyła własność przedmiotowej nieruchomości z dniem 1 stycznia 1985 roku. Zapadłe zaś w sprawie postanowienie uniemożliwia wystąpienie do Sądu z wnioskiem o stwierdzenie zasiedzenia z dniem 1 stycznia 1985 roku. W konkluzji skarżąca wniosła o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. akt I Ns 1063/09, uchylenie postanowienia kończącego postępowania i oddalenie wniosku Skarbu Państwa reprezentowanego przez Starostę (...) Wschodniego o zasiedzenie i w konsekwencji o stwierdzenie, że małżonkowie E. i A. R. w ustawowej wspólności małżeńskiej w 1/3 części, małżonkowie Z. i A. P. w ustawowej wspólności małżeńskiej w 1/3 części oraz małżonkowie M. i R. P. w ustawowej wspólności małżeńskiej 1/3 części nabyli przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 1985 roku nieruchomość położoną w W. oznaczoną jako działka nr (...) o powierzchni 7.054 m², która to działka została opisana na mapie sporządzonej przez geodetę M. S. i została wpisana w ewidencji Urzędu Wojewódzkiego w Ł. Oddziale Geodezji i (...) Gruntami Wojewódzkim Ośrodku (...) w dniu 14 lutego 1991 roku za numerem 20/610/91, objętą w chwili zasiedzenia księgą rep. hip. 190¹ (...), dla której obecnie jest prowadzona księga wieczysta o numerze (...).

Postanowieniem z dnia 21 października 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. akt I Ns 1290/11 z wniosku Gminy A. z udziałem S. D. P., Skarbu Państwa Starosty Powiatowego Powiatu Ł. Wschód, A. R., M. J., J. N., J. R., S. P., L. M. i T. G. o zasiedzenie nieruchomości oddalił powyższą skargę A. R. o wznowienie postępowania w sprawie o sygnaturze I Ns 1063/09 Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi i ustalił, że wnioskodawczyni oraz uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Apelację od powyższego postanowienia Sądu Rejonowego wywiodła skarżąca A. R., zaskarżając rozstrzygnięcie w całości i zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych i przyjęcie, że skoro właścicielem działki o numerze geodezyjnym (...) była S. D. P., to uiszczenie opłat z tytułu podatku od tejże nieruchomości w imieniu L. Z. (1) świadczy o tym, że małżonkowie R. i P. nie opłacali podatku od działki nr (...) i nie byli oni posiadaczami samoistnymi tej nieruchomości;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przez pominięcie dowodu z dokumentu wypisu z rejestru gruntów nr EW – (...) (kopia wypisu umieszczona w aktach sprawy na jednej karcie razem z zaświadczeniem Urzędu Gminy A. z dnia 10 stycznia 1991 roku – oryginał w aktach sprawy IV Ns I 467/91), z którego wynika, że w rejestrze gruntów jako właściciela działki (...) (później podzielonej na działkę (...)) ujawniono L. Z. (1);

3. błąd w ustaleniach faktycznych przez pominięcie dowodu z zeznań świadków Z. K. i J. P., z którego wynika, że działka (...) wchodziła w obręb nieruchomości o znacznym obszarze, która była ogrodzona;

4. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i stwierdzenie, że okoliczność, iż w sprawie, która toczyła się pod sygnaturą akt IV Ns I 467/91 nie objęto wnioskiem o zasiedzenie działki (...) „świadczy o tym, że wnioskodawcy mieli świadomość, że nie są samoistnymi posiadaczami działki oznaczonej numerem (...)”, podczas gdy przedmiotem rozważań Sądu powinny być fakty, a nie domysły i przypuszczenia, kto miał, jaką świadomość;

5. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przez zajęcie stanowiska sprzecznego z treścią dokumentów przedłożonych do sprawy w postaci nakazów płatniczych i potwierdzeń wpłaty oraz dokumentów urzędowych w postaci zaświadczenia Urzędu Gminy w A. z dnia 10 stycznia 1991 roku oraz wypisu z rejestru gruntów nr EW- (...) (oryginały dokumentów w aktach sprawy IV Ns I 467/91) i przyjęcie, że E. i A. małżonkowie R., Z. i A. małżonkowie P. oraz M. i R. małżonkowie P. nie opłacali podatku od działki nr (...), stanowiącej własność S. Dobrej P.;

6. naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 172 § 1 i 2 k.c. przez przyjęcie, że E. i A. małżonkowie R., Z. i A. małżonkowie P. oraz M. i R. małżonkowie P. nie byli posiadaczami samoistnymi działki o numerze (...).

W następstwie tak sformułowanych zarzutów skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia z dnia 21 października 2013 roku i uchylenie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie I Ns 1063/09 i oddalenie wniosku Skarbu Państwa reprezentowanego przez Starostę (...) wschodniego o zasiedzenie oraz o stwierdzenie, że małżonkowie E. i A. R. w ustawowej wspólności małżeńskiej w 1/3 części, małżonkowie Z. i A. P. w ustawowej wspólności małżeńskiej w 1/3 części oraz małżonkowie M. i R. P. w ustawowej wspólności małżeńskiej 1/3 części nabyli przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 1985 roku nieruchomość położoną w W. oznaczoną jako działka nr (...) o powierzchni 7.054 m², która to działka została opisana na mapie sporządzonej przez geodetę M. S. i została wpisana w ewidencji Urzędu Wojewódzkiego w Ł. w dniu 14 lutego 1991 roku za numerem 20/610/91, objętą w chwili zasiedzenia księga rep. hip. 190¹ (...), dla której obecnie jest prowadzona księga wieczysta o numerze (...).

W odpowiedzi na apelację A. R. uczestnik postępowania Gmina A. wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od skarżącej na rzecz uczestnika postępowania Gminy A. kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja okazała się o tyle zasadna, iż skutkowałą uchyleniem zaskarżonego postanowienia i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – W. w Ł. do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Już w tym miejscu stwierdzić należy, iż o ile apelacja A. R. istotnie skutkowałą uchyleniem zaskarżonego postanowienia, o tyle wywiedzione w przedmiotowej apelacji zarzuty oraz argumentacja przytoczona na ich uzasadnienie, nie mogły zostać w okolicznościach rozpoznawanej sprawy ocenione jako trafne.

Odnosząc się do pierwszego z podniesionych w treści apelacji zarzutów, tj. zarzutu błędnego przyjęcia, że skoro właścicielem działki o numerze geodezyjnym (...) była S. D. P., to uiszczenie opłat z tytułu podatku od tejże nieruchomości w imieniu L. Z. (1) świadczy o tym, że małżonkowie R. i P. nie opłacali podatku od działki nr (...) i nie byli oni posiadaczami samoistnymi tej nieruchomości, należy stwierdzić, iż zarzut ten, w świetle ustalonych okoliczności, nie mógł zostać uznany za trafny. Jak bowiem wynika z załączonych nakazów płatniczych małżonkowie R. i małżonkowie P. w latach 90-tych XX wieku opłacali podatek od nieruchomości za L. Z. (1). Z kopii wpłat należności podatkowych nie wynika natomiast, jakich nieruchomości one dotyczą. Jedynie zatem osoba L. Z. (2) może stanowić wskazówkę, za jakie konkretnie nieruchomości wyżej wymienieni małżonkowie R. i małżonkowie P. uiszczali podatki. Jak natomiast ustalono, L. Z. (1) nigdy nie był właścicielem nieruchomości oznaczonej obecnie jako działka nr (...), a to oznacza, iż opłaty podatku dokonywane na jego imię nie mogły dotyczyć wskazanej działki. Należy również wskazać, iż, jak ustalono, właścicielem działki oznaczonej obecnie jako działka nr (...) ujawnionym w Rep. hip. 190¹ F. była S.

D. P.. Jeżeli zatem małżonkowie R. i małżonkowie P. w dokumentach wpłat należności podatkowych wskazywali, iż uiszczają podatki w imieniu L. Z. (1), a nie zaś S. D. P., to tym samym nie można się zgodzić ze stanowiskiem, iż swoim zachowaniem ujawnili wolę posiadania działki nr (...), skoro działka ta nie stanowiła własności L. Z. (1), na którego imię jedynie uiszczali podatki.

Niezależnie od tego należy również stwierdzić, iż nawet gdyby istotnie małżonkowie R. i małżonkowie P. w którymkolwiek okresie czasu zaczęli płacić podatek także od działki nr (...), to okoliczność ta i tak nie mogłaby przesądzić o posiadaniu samoistnym przedmiotowej działki w okresie objętym wnioskiem, zwłaszcza w kontekście pozostałych dokumentów zgromadzonych w sprawie. Podkreślenia wymaga fakt, iż jako mające istotne znaczenie dla poparcia stanowiska skarżącej w przedmiocie posiadania samoistnego spornej działki przez małżonków R. i małżonków P. zostały w apelacji wskazane dokumenty w postaci wypisu z rejestru gruntów nr EW – (...) oraz umieszczone na tej samej karcie akt sprawy zaświadczenie Urzędu Gminy A. z dnia 10 stycznia 1991 roku. Dokumentów tych Sąd Rejonowy nie pominął, o czym świadczą wyraźnie poczynione przez tenże Sąd ustalenia faktyczne właśnie w oparciu o ich treść. Należy jednak zauważyć, iż oba dokumenty zostały wystawione w roku 1990 i 1991, a to zaś oznacza, iż - jako pochodzące z okresu znacznie późniejszego, aniżeli okres, którego dotyczy wnioski o zasiedzenie - nie mogą one stanowić dowodu samoistnego posiadania nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) w okresie 1965-1985, który skarżąca wskazuje jako okres posiadania nieruchomości uzasadniający zasiedzenie na rzecz osób wskazanych w punkcie 2 wniosków apelacji. W konsekwencji uzasadnione jest również stwierdzenie, iż Sąd pierwszej instancji uprawniony był pominąć fakty wskazane w powołanych dokumentach jak nieistotne dla rozstrzygnięcia.

Chybiony okazał się również zarzut nieprawidłowego pominięcia przez Sąd Rejonowy dowodu z zeznań świadków Z. K. i J. P., z którego - zdaniem apelującej - wynika, że działka (...) wchodziła w obręb nieruchomości o znacznym obszarze, która była ogrodzona. Z zeznań tych konkluzji takiej nie sposób wyprowadzić. Porównując zeznania wymienionych świadków z zeznaniami innych osób przesłuchanych w niniejszej sprawie, jak również z treścią dokumentów zgromadzonych w przedmiotowej sprawie oraz w aktach spraw załączonych można bowiem dojść do wniosku, iż zarówno zeznania Z. K. jak i J. P. nie wnoszą do sprawy żadnych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia informacji, a w szczególności w najmniejszym nawet stopniu nie potwierdzają samoistnego posiadania nieruchomości oznaczonej jako działka o nr (...) przez wnioskowane osoby.

Nie można się również zgodzić z apelującą, iż Sąd Rejonowy z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów stwierdził, że skoro w sprawie, która toczyła się pod sygnaturą akt IV Ns I 467/91 nie objęto wnioskiem o zasiedzenie działki nr (...), to świadczy to o tym, iż wnioskodawcy mieli świadomość, że nie są samoistnymi posiadaczami przedmiotowej działki. Wprawdzie nie można czynić wnioskodawcom w sprawie IV Ns I 467/91 zarzutu, iż wnioskiem swoim nie objęli również działki nr (...). Od ich bowiem woli uzależniona była decyzja o tym, jakie nieruchomości zamierzali objąć wnioskiem o zasiedzenie w uprzednio prowadzonym postępowaniu. Niewątpliwie jednak Sąd Rejonowy był uprawniony do uznania, iż skoro w sprawie sygn. akt IV Ns 467/91 dotyczącej nieruchomości sąsiedniej wnioskodawcy, będący osobami tożsamymi z tymi, na rzecz których skarżąca wnosi o stwierdzenie zasiedzenia, nie objęli wnioskiem o zasiedzenie wydzielonej wówczas działki o nr (...), to zgodnie z doświadczeniem życiowym można ten fakt interpretować jako wyraz ich przekonania, że działki o nr (...) nie zasiedzieli, gdyż nie obejmując wnioskiem tej działki wykazywali względem tej nieruchomości brak woli wykonywania prawa własności.

Należy również zauważyć, iż w rozpoznawanej sprawie skarżąca na uzasadnienie swojego wniosku złożyła te same dokumenty, które zostały złożone przez wnioskodawców w sprawie IV Ns I 467/91, tj. mapę sytuacyjną dla celów prawnych, wypis z rejestru gruntów z dnia 28 grudnia 1990 roku i zaświadczenie Urzędu Gminy A. z 10 stycznia 1991 roku. Jeżeli zatem na uzasadnienie swojego wniosku w przedmiotowej sprawie apelująca przedłożyła zasadniczo te same dokumenty, które zostały już złożone przez wnioskodawców w sprawie IV Ns I 467/91, oznacza to, iż w przypadku uznawania się przez wnioskodawców we wskazanej wyżej sprawie za posiadaczy samoistnych również w odniesieniu do działki gruntu obecnie oznaczonej jako działka nr (...) nic nie stało na przeszkodzie ku temu, aby wniosek złożony w dniu 22 marca 1991 roku dotyczył także przedmiotowej działki. Wnioskiem tym jednakże nie

została objęta przedmiotowa działka, co może oznaczać, iż wnioskodawcy w sprawie IV Ns I 467/91 nie czuli się jej samoistnymi posiadaczami.

W dalszej kolejności za nieuzasadniony należało uznać zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów przez zajęcie stanowiska sprzecznego z treścią dokumentów przedłożonych do sprawy w postaci nakazów płatniczych i potwierdzeń wpłaty oraz dokumentów urzędowych w postaci zaświadczenia Urzędu Gminy w A. z dnia 10 stycznia 1991 roku oraz wypisu z rejestru gruntów nr EW- (...) i przyjęcie, że E. i A. małżonkowie R., Z. i A. małżonkowie P. oraz M. i R. małżonkowie P. nie opłacali podatku od działki nr (...), stanowiącej własność S. Dobrej P.. Należy zauważyć, iż, jak już powyżej zaznaczono, załączone kopie wpłat należności podatkowych nie precyzują, jakich nieruchomości opłaty te dotyczyły. Z całokształtu okoliczności sprawy można jednak wyprowadzić wniosek, że dotyczyły one nieruchomości nabytych przez poprzedników prawnych E. i A. R. oraz M. i R. P. od Z. Z. (2). (...) te natomiast, jak wynika z załączonych do akt sprawy map, nie graniczyły z nieruchomością oznaczoną obecnie jako działka nr (...). Co do tej zaś nieruchomości brak jest jakichkolwiek dowodów świadczących o tym, iż także w jej zakresie uiszczane były podatki od nieruchomości przez osoby objęte wnioskiem o stwierdzenie zasiedzenia, bądź przez ich poprzedników prawnych. W konsekwencji za prawidłowe należy uznać ustalenia Sądu Rejonowego, zgodnie którymi małżonkowie R. i małżonkowie P. nie opłacali podatku od działki nr (...), stanowiącej własność S. Dobrej P..

Mając zatem na uwadze, iż skarżąca nie zdołała w toku postępowania przed Sądem Rejonowym wykazać przesłanek zasiedzenia, o których mowa w art. 172 § 1 i 2 k.c., tj. nie wykazała ona zarówno faktu samoistnego posiadania nieruchomości stanowiącej działkę o nr (...) przez osoby wskazane w pkt 2 apelacji, jak również okresu samoistnego posiadania wymaganego do stwierdzenia zasiedzenia, należy się zgodzić z oceną Sądu Rejonowego, iż wniosek A. R. o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) na rzecz objętym wnioskiem osób podlegać musiał oddaleniu.

Pomimo tego jednak, iż Sąd pierwszej instancji słusznie uznał, że w rozpoznawanej sprawie nie zostały spełnione przesłanki zasiedzenia w odniesieniu do małżonków R. oraz małżonków P., zaskarżone postanowienie podlegać musiało uchynieniu z uwagi na nierozpoznanie przez Sąd Rejonowy istoty sprawy. Należy bowiem wskazać, iż w skardze o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 2 lipca 2010 roku w sprawie sygn. akt I Ns 1063/09 A. R. wnosila między innymi o zmianę postanowienia kończącego to postępowania i oddalenie wniosku Skarbu Państwa reprezentowanego przez Starostę (...) o stwierdzenie zasiedzenia. Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę w następstwie skutecznie wniesionej przez A. R. skargi o wznowienie postępowania, do powyższego wniosku w ogóle się nie odniósł. Nie zbadał bowiem w jakimkolwiek zakresie, czy postanowienie wydane w sprawie I Ns 1063/09 uwzględniające wniosek Gminy A. o stwierdzenie zasiedzenia jest postanowieniem prawidłowym i czy zostało oparte na prawidłowej podstawie faktycznej oraz prawnej.

W tym miejscu szerszego omówienia wymaga kwestia zakresu kognicji Sądu orzekającego w sprawie wszczętej skarga o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem. Należy wskazać, iż w myśl art. 412 § 1 k.p.c. Sąd rozpoznaje sprawę na nowo w granicach, jakie określa podstawa wznowienia. Zgodnie zatem z powołanym przepisem ustawy zakres postępowania wyznacza wskazana w skardze podstawa. Na tym etapie sąd bada, czy powołana w skardze podstawa wystąpiła oraz czy miała wpływ na treść orzeczenia. Ponowne rozstrzygnięcie sprawy wymaga zbadania istnienia postawy wznowienia i w wypadku podstaw restytucyjnych jej wpływu na treść wyroku w kontekście całości materiału dowodowego zebranego w sprawie. Istotą postępowania wznowieniowego nie jest natomiast rozpoznanie sprawy po raz kolejny, na nowo, od początku, w pełnym zakresie (tak, jak czyni to sąd I, czy II instancji podczas pierwotnego rozpoznawania sprawy). Innymi słowy, zakres ponownego rozpoznania sprawy uwarunkowany jest przyczyną (przyczynami) wznowienia podniesioną przez skarżącego i nie jest dopuszczalne wyjście poza te przyczyny. Pogląd ten dominuje w orzecznictwie (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.5.2007 r., III CSK 56/07, L.; oraz postanowienia z dnia 25.2.2009 r., II CSK 501/08, L.; z dnia 30.6.2011 r., III CSK 311/10, L., i z dnia 19.1.2012 r., I PK 82/11, L.). Podobny pogląd wyrażany jest również w piśmiennictwie (tak m.in. M. Jędrzejewska, w: T. Ereciński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga. Postępowanie zabezpieczające, T. 2, Warszawa 2006, s. 296; D. Zawistowski, w: H.

Dolecki, T. Wiśniewski (red.), Kodeks postępowania cywilnego. T. II. Warszawa 2010, s. 306; A. Góra-Błaszczkowska, w: A. Góra-Błaszczkowska (red.), Kodeks postępowania cywilnego. T. I. Komentarz do artykułów 1-729, Warszawa 2013, s. 973).

Szerzej zakres rozpoznania sprawy ujmuje natomiast K. W.. W ocenie tego autora, w toku tego postępowania sąd dokonuje ponownej subsumcji określonego stanu faktycznego i rozstrzyga o zasadności żądania objętego pozwem (wnioskiem o wszczęcie postępowania nieprocesowego). Co więcej, nie jest związany stanowiskiem sądu w poprzednim postępowaniu. W ocenie tego autora, strony i uczestnicy postępowania mogą przytaczać nowe okoliczności faktyczne i powoływać środki dowodowe również w zakresie tego materiału procesowego, który nie był dotknięty ustaloną podstawą wznowienia, jeżeli wcześniej sąd nie pominął ich na podstawie właściwych przepisów (tak K. Weitz, w: J. Gudowski (red.), System Prawa Procesowego, s. 1471, tenże, w: T. Ereciński (red.), Kodeks, t. 2, s. 519).

W rozpoznawanej sprawie podstawą skargi o wznowienie postępowania było twierdzenie A. R., iż w sprawie sygn. akt I Ns 1063/09 zostało wydane postanowienie z pominięciem udziału skarżącej w tymże postępowaniu, co naruszyło prawa A. R. wynikające z normy art. 172 k.c. Swoją skargę o wznowienie postępowania A. R. oparła zatem na przyczynie nieważności postępowania, o której mowa w art. 379 pkt 5 k.p.c. Przy ponownym rozstrzygnięciu sprawy Sąd Rejonowy winien był przede wszystkim zbadać, czy powołana podstawa wznowienia rzeczywiście istniała i w razie stwierdzenia, że podstawa ta zachodziła, rozpoznać sprawę na nowo w granicach skargi oraz w granicach zawartych w niej wniosków skarżącej. Prawidłowe rozpoznanie skargi nie mogło zostać jednak ograniczone wyłącznie do zbadania, czy zachodziły przesłanki zasiedzenia w odniesieniu do osób wymienionych w treści skargi, tj. małżonków P. i małżonków R.. Należy bowiem wskazać, iż wznowieniu uległa sprawa sygn. akt I Ns 1063/09 z wniosku Gminy A. o stwierdzenie zasiedzenia, w której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi stwierdził nabycie prawa własności nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) położona przy ulicy (...) w W. przez Skarb Państwa. Skarżąca wnosząc zatem o stwierdzenie, że małżonkowie E. i A. R. w ustawowej wspólności małżeńskiej w 1/3 części, małżonkowie Z. i A. P. w ustawowej wspólności małżeńskiej w 1/3 części oraz małżonkowie M. i R. P. w ustawowej wspólności małżeńskiej 1/3 części nabyli przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 1985 roku przedmiotową nieruchomość położoną w W., domagała się jednocześnie zmiany postanowienia wydanego w sprawie I Ns 1063/09 poprzez oddalenie wniosku Gminy A.. W celu wydania w niniejszej sprawie prawidłowego orzeczenia konieczne było zatem nie tylko zbadanie podstawy wznowienia postępowania oraz przesłanek zasiedzenia działki nr (...) przez osoby wskazane we wniosku, ale przede wszystkim zbadanie, czy w sprawie sygn. akt I Ns 1063/09 Sąd Rejonowy prawidłowo stwierdził zasiedzenie przedmiotowej działki na rzecz Skarbu Państwa. Sąd pierwszej instancji, uznając, iż w niniejszej sprawie po stronie osób objętych wnioskiem nie zachodzą przesłanki zasiedzenia działki nr (...) położonej przy ulicy (...) w W., nie zbadał jednakże, czy takie przesłanki zostały faktycznie spełnione przez Skarb Państwa.

W świetle zarzutów apelacji należy zatem wskazać, iż Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy. W razie zajścia takiej sytuacji procesowej Sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok. W rozpoznawanej sprawie nie jest możliwe wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia reformatoryjnego, bowiem wymagałoby to ustosunkowania się do zagadnień kluczowych mających znaczenie dla rozpoznania sprawy. Dotyczy to przede wszystkim zbadania, czy przesłanki zasiedzenia, tj. zarówno fakt samoistnego posiadania, jak również upływ czasu, zachodzą w odniesieniu do Skarbu Państwa wobec działki nr (...) położonej przy ulicy (...) w W.. Wprawdzie Sąd odwoławczy jest sądem merytorycznym, proceduje bowiem w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony przed Sądem Rejonowym jak i może, w oparciu o normę wynikającą z art. 381 k.p.c., kontynuować postępowanie dowodowe, nie oznacza to jednak, iż Sąd Rejonowy zwolniony jest od czynienia własnych ustaleń.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien ponownie przeprowadzić wszechstronną i rzetelną ocenę całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, a szczególności Sąd ten, orzekając w granicach podstawy wznowienia postępowania, winien ustalić i ocenić, czy nieruchomość położona w W. przy ulicy (...) oznaczona jako działka ewidencyjna o numerze (...) i powierzchni 0,7047 ha znajdowała się w posiadaniu samoistnym Skarbu Państwa, jak również, czy posiadanie to było sprawowane w dobrej, czy też złej wierze oraz czy nastąpił

już upływ czasu niezbędny do stwierdzenia zasiedzenia w świetle art. 172 § 1 i § 2 k.c. Dopiero w następstwie tak przeprowadzonego postępowania możliwe będzie wydanie w niniejszej sprawie prawidłowego orzeczenia.

Wobec powyższego na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowienie podlegało uchyleniu, a sprawa została przekazana Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia, w tym również rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.